

LA TERRASSA

JOAN DE SAGARRA

BATEC
CIUTADÀ

Barcelona a la deriva?

El senyor Jaume Collboni es mostra molt enfadat; més que empiapat, jo diria que emprenyat: “Barcelona és una ciutat d’oportunitats però a la deriva, amb un govern aïllat, desbordat i sense rumb”, diu el socialista Jaume Collboni, que enyora, suposo, quan era el soci de la senyora Colau. Barcelona a la deriva, sense rumb? Podria ser, però ateses les circumstàncies –Avui dia Barcelona és la capital d’una autonomia sense govern, amb polítics a la presó o fugits; perdó, exiliats a l’estranger, i sota el control del terrible article 155– jo li aconsellaria al senyor Collboni que es mostrés una mica afectuós amb Barcelona i amb la seva exsòcia, la senyora alcaldessa. Una alcaldessa que es reuneix amb els familiars dels presos pel terrible article 155 i es fa la foto amb ells, *comme il faut*. No, senyor Collboni, no és temps d’enutjos ni d’emprenyaments, que ara s’ha d’anar amb peus de plom.

Pensi, senyor Collboni, en el que l’escriptor Joan-Lluís Lluís li confessava al col·lega Pepe Masot (*La Vanguardia*, 18 de febrer). Masot li pregunta a l’escriptor per què no hi ha consciència crítica entre els escriptors catalans i aquest li respon: “Catalunya no és un país normal i la crítica que hauria d’existir està en suspensió. Pujol ens va fer creure que hi havia un equilibri, però era una fantasia. La crítica actuarà quan tingui un Estat independent. Mentre hi hagi un país que destini part de la seva energia a matar o residualitzar la llengua i la cultura catalanes, és comprensible que aquells que poden emetre crítiques cap a Catalunya preferixin preservar-les. Hi ha coses que no dic en públic i em sap greu no dir-ho, però entenc –potser m’equivoco– que hi ha coses més greus que jutjar si la Conselleria de Cultura fa bé les coses, per exemple”.

El que dèiem, senyor Collboni: s’ha d’anar amb peus de plom. Sí, ja sé el que em dirà vostè, senyor Collboni, que el tal Joan-Lluís Lluís és un escriptor de nacionalitat francesa, nascut i resident a Perpinyà, que escriu en català i que treballa per a la Generalitat catalana; és a dir, que hi està a sou i que, a sobre, ha guanyat el premi Sant Jordi de l’any passat amb una novel·la d’un títol la mar d’atractiu: *Jo soc aquell que va matar Franco* (Proa, 304 pàgines, 20 euros), un d’aquells títols que, si no et donen el Sant Jordi, o el Pla, o el Ramon Llull, o la mare que et va parir, et fa pensar que es tracta d’una merda d’escriptor (cosa que, em satisfà dir-ho, no és el cas de Joan-Lluís Lluís, de qui he llegit coses molt més sòlides i convincents que la seva última novel·la).

Senyor Collboni, prengui exemple de l’escriptor de la Catalunya del Nord: mosse-

gui’s la llengua mentre la senyora Colau es reuneix amb els familiars dels presos. Mati algú *comme il faut* –noms no li faltaran– i escrigui-ho i publiqui-ho. I demà, quan siguem independents, potser coincideix vostè en alguna ambaixada o consolat amb el senyor Joan Lluís-Lluís i, mentre prenen unes copes, tots dos es fan un tip de riure comentant qui va matar qui, etcètera, etcètera.

Barcelona a la deriva, sense rumb?, com diu el senyor Collboni, responsable de la cultura municipal quan partia peres amb l’alcaldessa Colau. Més amunt he escrit “podria ser”. I ho he escrit perquè jo, pobre de mi, visc al marge de les decisions que es prenen o es deixen de prendre pel que fa al futur –cultural, en el meu cas– de la meua ciutat. Hi va haver un temps, llunyà, molt

atre lliure que amenaçava de tancar, etcètera, etcètera. Van ser onze mesos que no oblidaré mai. Avui, com deia, visc al marge d’aquestes decisions o indecisions. Però això no vol dir que visqui totalment aliè a la cultura que es cou en aquesta ciutat. Dilluns (19 de febrer) vaig anar a l’Institut del Teatre. Inauguraven una exposició –*Josep Maria Benet i Jornet. Descripció d’un paisatge*– amb motiu de la donació que l’amic Papitu ha fet al Museu de les Arts Escèniques del Institut del Teatre d’un munt de documents relacionats amb els seus més de cinquanta anys en l’àmbit del teatre i el medi ambient d’aquest país. No érem gaires, però va ser un acte molt entranyable, i quan el capitost Juanjo Puigcorbó va recordar que quan era actor havia interpretat un personatge d’un serial de Papitu a la tele,

INSTITUT DEL TEATRE / ACN

Inauguració de l'exposició dedicada a Benet i Jornet a l'Institut del Teatre

Malgrat el 155 i la lluita per aconseguir el poder, la cultura, amb minúscula, es manté viva en aquesta ciutat

llunyà, que no només estava al corrent d’això, sinó que, a més, remenava les cireres. Va ser l’època de l’exposició *Picasso eròtic* al museu Picasso, quan l’*Antaviana*, ricament subvencionada per l’Ajuntament, es va estrenar en la Villarroel, quan Ovidi Montllor va presentar el seu *Coral romput* al Tinell, quan Carlos Barral i las seves *Memorias* es van emportar el premi Ciutat de Barcelona, amb Gil de Biedma a la presidència del jurat, quan l’Ajuntament de la ciutat va lliurar mig milió de pessetes al Te-

em va caure una llagrimeta.

I ahir vaig ser a la llibreria Jaimes. Vaig participar en un col·loqui entorn de Camus, “Camus i el teatre”, i, esclar, Maria Casares, amb qui va mantenir una correspondència de la qual ja els vaig parlar fa un parell de mesos. M’hi va convidar una senyora, Carlota Canal, que em va informar de la creació de l’Associació d’Estudis Camusians a Espanya” (AEC), que no tenia ni idea que existia, i la primera activitat de la qual era precisament aquest col·loqui a Jaimes. M’ho vaig passar molt bé i vaig comprovar, una vegada més, que, malgrat el 155 i a la lluita entre els uns i els altres per conquerir el poder al futur Parlament, la cultura, amb minúscula, es manté viva en aquesta ciutat. Pot ser que no sigui la Cultura, amb majúscula (i amb foto inclosa), que enyora el senyor Collboni, però en tinc prou i de sobres.

Detingut per haver simulat el seu propi segrest

SANTA COLOMA DE G. Els Mossos d’Esquadra van informar ahir de la detenció d’un home de 34 anys a Santa Coloma de Gramenet per haver simulat el seu propi segrest, després de dir a la seva dona que anava a la farmàcia de guàrdia perquè li feien mal els queixals i no tornar a casa seva. Els fets van passar la nit del dia 12 d’aquest mes, quan una dona va denunciar la desaparició del seu marit. Alhora, ell va trucar al telèfon d’emergències 112 per avisar que uns homes, amb qui tenia problemes, l’havien traslladat contra la seva voluntat a un local, on el tenien tancat. L’home va tallar en aquell moment la comunicació, ja que, segons va dir, sentia passes que s’acostaven. La unitat d’investigació de la comissaria dels Mossos de Santa Coloma de Gramenet va iniciar gestions amb l’entitat bancària del desaparegut i va constatar que s’havien tret gairebé 4.000 euros en vuit extraccions diferents del seu compte corrent. Analitzant les imatges del banc van comprovar que el presumpte segrestat era qui treia els diners dels caixers i, posteriorment, van confirmar que no ho feia sota cap amenaça. / Redacció

Creix el nombre de nens i joves en esplais

EL PRAT DE LLOBREGAT Les activitats dels casals i esplais federats a Fundesplai van arribar a 16.119 nens i joves el 2017, un 19% més que el curs anterior. Aquest és el resultat de l’any passat presentat ahir per la Federació Catalana de l’Esplai durant la jornada que va celebrar aquesta entitat al Prat de Llobregat amb la participació de més de 300 monitors de tot Catalunya. La jornada ofereix recursos pedagògics i de gestió per als monitors sobre qüestions com la igualtat de gènere, la violència zero o com es treballa la cultura de la pau amb els nens petits. La Federació Catalana de l’Esplai aplega més d’un centenar d’entitats i projectes de de 46 municipis i prop de 1.500 monitors. / Jose Polo

QUICO
JUBILATA

JL MARTÍN

